

การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

ภาณุภูมิ รัตนโรจนากุล, นภพร ทศนัยนา, ศักดิ์ชาย พัทธกัณฑ์วงศ์, และ สมโภชน์ เอนกสุข

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย โดยกำหนดระเบียบวิธีวิจัย 4 ขั้นตอนคือ 1) การศึกษาเอกสารงานวิจัยของกีฬาเป็นหน้าผา ในสภาพที่เป็นจริงของประเทศไทย รวมถึงมาตรฐานการท่องเที่ยว มาตรฐานกิจกรรมป็นหน้าผาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง สร้างเป็นแบบสอบถามสภาพและปัญหา การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยโดยใช้ กรอบแนวคิด โครงสร้างหน้าที่ทางการบริหารจัดการ ประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การปฏิบัติการ การควบคุมและทรัพยากรในการบริหาร ประกอบด้วย ทรัพยากรบุคคล งบประมาณหรือทุน เครื่องมือ อุปกรณ์ สถานที่และการจัดการโดยสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ค่าความเที่ยงตรง 0.60 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่น 0.78 2) เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 140 คน ประกอบด้วย ผู้ใช้บริการ 50 คน ผู้นำเส้นทาง 50 คน ผู้ประกอบการ 20 คน ผู้ที่เกี่ยวข้อง 20 คน และสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ 7 คน 3) วิเคราะห์ประเด็นปัญหาหลักโดยการสนทนากลุ่มจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คนและผ่านความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน วิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ประกอบและกระบวนการนำมาสร้างเป็นรูปแบบ 4) จัดเวทีทำการประชาพิจารณ์โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 คน เพื่อสรุปรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

การศึกษารูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยโดยใช้โครงสร้างหน้าที่การบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากรในการบริหาร ในการวางแผน ทำให้ได้แผนยุทธศาสตร์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยที่มีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย/วัตถุประสงค์เป็น 6 ยุทธศาสตร์ 33 กลยุทธ์ ในการจัดองค์การ มีคณะกรรมการการดำเนินงานบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ ศูนย์ส่งเสริมกลยุทธ์เพื่อการบริหารจัดการและศูนย์ส่งเสริมมาตรฐานของผู้ประกอบการ มีการปฏิบัติการ 6 ข้อได้แก่ โครงสร้างการพัฒนาองค์กรที่ชัดเจน, การจัดกิจกรรมกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, การส่งเสริมมาตรฐานกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศใน

ประเทศไทย, การจัดกิจกรรมส่งเสริมเอกลักษณ์กีฬาปีนหน้าผาเฉพาะถิ่น, การจัดกิจกรรมกีฬาปีนหน้าผาเชิงนิเวศเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมไทย และการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการแข่งขัน นอกจากนี้ยังมีการควบคุม 4 ข้อได้แก่ การตรวจสอบและติดตามการประเมินผลการทำงาน, ระบบ วิธีการติดตาม ตรวจสอบ และแนวทางในการปรับปรุงอย่างมีประสิทธิภาพ, การสรุปวิเคราะห์การดำเนินงานในปัจจุบันเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการดำเนินงานต่อไป รวมถึงการรายงานผลการปฏิบัติในสื่อต่างๆ

(J. Sports Sci. Technol 2011; 11 (2): 133–159)

คำสำคัญ: กีฬาปีนหน้าผา / การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ / การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

บทนำ

ปัจจุบันการท่องเที่ยวกีฬา (Sport Tourism) มีบทบาทสำคัญในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Tourism industry) (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2546-60) เป็นธุรกิจการให้บริการก่อให้เกิดรายได้เป็นอันดับหนึ่งของประเทศ มีอัตราการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก เป็นเพราะทัศนคติและความประทับใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อประเทศไทยเป็นไปในทางที่ดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิรยุทธ บุญแต่ง (2549) สิทธิชัย ชีวะโรต (2548) พรพิชญ พรหมศิระพลผลและคณะ (กุมภาพันธ์.2548) นีออน ศรีสมยง (2549) ที่แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีแหล่งท่องเที่ยวก็จะเกิดนักท่องเที่ยวและมีการใช้จ่ายซึ่งจะก่อให้เกิดการหมุนเวียนของรายได้ส่งผลให้เกิดเป็นอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และมีผู้ประกอบการดำเนินการในด้านธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางกีฬาปีนหน้าผาขึ้น รวมทั้งมีรูปแบบการบริหารจัดการในธุรกิจการท่องเที่ยวทางกีฬา (Sports Business Model) ที่ได้รับความนิยมมากในปัจจุบัน และแพร่หลายในทวีปยุโรปรวมทั้งกระจายไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลก

การท่องเที่ยวกีฬาปีนหน้าผา (Rock Climbing Tourism) เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ใช้การกีฬาปีนหน้าผา เป็นสื่อที่ผนวกเข้าไปในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวทางเลือก (Alternative Tourism) มุ่งเน้นการนำเอากิจกรรมกีฬาปีนหน้าผาเป็นส่วนที่สำคัญในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เน้นไปยังกระแสของความห่วงใยธรรมชาติและมีส่วนร่วมของชุมชนในการรับผิดชอบร่วมกันเกี่ยวกับการดูแลรักษาธรรมชาติ ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับระบบนิเวศ ก่อให้เกิดเป็น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Eco-Tourism) หรือการท่องเที่ยวสีเขียว (Green Tourism) โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องในท้องถิ่นประสานงานร่วมกันก่อให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศที่ยั่งยืน (Sustainable Tourism Development) เป็นตลาดการท่องเที่ยวแนวใหม่ ที่มุ่งกระจายไปยังการท่องเที่ยวแบบมวลชน (Mass Tourism) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวขนาดเล็กหรือตลาดเฉพาะกลุ่ม

(Market Segment) ที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วที่สุดและมีอนาคตทางธุรกิจที่เป็นไปตามกระแสโลกที่หันมาสนใจกับสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น

การท่องเที่ยวกีฬาเป็นหน้าผาในประเทศไทยเป็นรูปแบบการบริหารจัดการในธุรกิจการท่องเที่ยวทางการกีฬา (Sports Business Model) ก่อให้เกิดการสร้างงานในรูปแบบของผู้ประกอบ การที่เป็นบริษัท และผู้ที่เกี่ยวข้องของการนำเที่ยวปีนหน้าผาในส่วนต่างๆของประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมทั้งในภาครัฐบาลและเอกชน มีการจัดทำมาตรฐานกีฬาปีนหน้าผาในประเทศไทย (Cliff Climbing Standard) แบบประเมินเกณฑ์มาตรฐาน กิจกรรม คู่มือประเมิน หลักสูตรฝึกอบรมสำหรับผู้ประกอบการและ ผู้รับผิดชอบในพื้นที่กิจกรรม (สำนักพัฒนาการท่องเที่ยว :2549-1) มีการสร้างการให้บริการที่สอดคล้อง กับหลักการนิเวศวิทยาเพื่อการบริหารจัดการเชิงธุรกิจ และสอดคล้องกับจุดเด่นและจุดแข็งของจุดหมาย การท่องเที่ยวไทย ในกลุ่มสินค้า 7 ประเภท (7 Wonder Products) รวมทั้งได้วางตำแหน่งของการท่องเที่ยว (Position) ไว้ในรายการอีก 5 ภาค ทำให้มีลักษณะเด่นเพื่อย่นจุดสนใจ (อภิลพ พฤษะวัน.บรรยาย พิเศษ 24 กันยายน 2551) ในงานรางวัลอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยไปสู่การแข่งขันในตลาดท่องเที่ยว นานาชาติ) มีการจดทะเบียนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและผู้นำเส้นทาง ใบอนุญาตมีอายุ 2 ปี ผู้นำ เส้นทางจะ ต้อง มีใบอนุญาตมีคุณวุฒิเฉพาะ (แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) บัตรสีม่วงจึงจะสามารถดำเนิน กิจกรรมการทางธุรกิจกีฬาปีนหน้าผาได้ (สำนักพัฒนาการท่องเที่ยว.2547:96-100) แต่ยังพบว่ายังมีเหตุ บังคับอื่นที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางการกีฬา ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเดินทาง เข้ามาใน ประเทศไทยลดน้อยลง ทั้งๆที่ภาพพจน์การท่องเที่ยวในประเทศไทยดีมากในสายตาชาวต่างชาติ ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวิทย์ สุวัฒน์ ณ เชมรัฐ (2547: ก-ง) นีออน ศรีสมยง (2549:ก) จิรยุทธ บุญแต่ง (2549:ก) สิทธิชัย ชีวะโรธ (2547:ก) พรพิชญ์ พรหมศิระ (2547:ก) พัลลภและคณะ (กุมภาพันธ์:ก) ก่อให้เกิดปัญหาสืบเนื่องมายังผู้ประกอบการ ด้านธุรกิจการท่องเที่ยวโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ความ ไม่สงบทางบ้านเมือง ความวุ่นวายในเมืองหลวง หรือเหตุการณ์ขึ้นามิในภาคใต้ รวมทั้งการดำเนินการของ ผู้ประกอบการเอง ที่มีปัญหาในการบริหารจัดการองค์ การภายในและการดำเนินการในด้านการตรวจสอบ มาตรฐานกีฬาปีนหน้าผา Cliff Climbing Standard ที่ยังมีการผ่านมาตรฐานสถานประกอบการการท่องเที่ยว ก่อนข้างน้อย ขาดกลยุทธ์รวมทั้งแผนยุทธศาสตร์ของผู้ประกอบ การในการดำเนินงาน สอดคล้องกับการ ให้สัมภาษณ์ของ คุณไกรศักดิ์ บุญทิพย์ (สัมภาษณ์ วันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2552) อนุกรรมการใน คณะกรรมการมาตรฐานการท่องเที่ยวของประเทศไทยและคุณฉันทเชษฐ กิติโสภณ บุคคลไทยคนแรกที่ เผยแพร่กีฬาปีนหน้าผาให้แพร่หลายในเมืองไทยและเป็นอดีตโค้ชทีมชาติไทย (สัมภาษณ์ วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2552) ให้ความเห็นตรงกันว่า ยังมีปัญหาเกิดขึ้นอีกหลายประเด็นที่ทำให้เกิดอุปสรรค ทั้งกรณีของ การดำเนินการภายในของบริษัทเองและปัญหาภายนอกที่เกิดขึ้นรวมทั้งการประสานในพื้นที่ของการปีน หน้าผา รวมทั้งการจัดการเชิงพาณิชย์ในด้านของการขายในระบบคอมพิวเตอร์ หรือเว็บไซต์ที่สำคัญคือมี การบริหารงานที่ไม่มีประสิทธิภาพดีพอและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวมากจนเกินไปส่งผลให้นักท่องเที่ยวลด

จำนวนลง ควรที่จะมีรูปแบบของการส่งเสริมการท่องเที่ยวกีฬาเป็นน้ำพาให้แพร่หลาย เดินชัดและมีทางเลือกที่หลากหลาย ที่นำมาใช้ในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นน้ำพาในประเทศไทย

จากเหตุผลของหลายๆประเด็นที่เกิดขึ้นรวมทั้งจากข้อมูลที่ได้ทำการศึกษานำมาประมวลองค์ความรู้พบว่า กีฬาเป็นน้ำพา เป็นการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่มีรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์เพื่อการท่องเที่ยวทางการกีฬาที่ตอบสนองต่อการสร้างงานในชุมชน รวมทั้งธุรกิจการประกอบการของผู้ประกอบการกีฬาเป็นน้ำพาและ ผู้ที่เกี่ยวข้อง (Tourism stakeholders) ส่งผลกระทบไปยังผู้ที่เกี่ยวข้องและกระทบต่อเนื่องไปถึงรายได้ที่พึงมีของประเทศชาติ จึงจำเป็นจะต้องมีการนำเสนอแนวทางที่เป็นทางเลือกของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นน้ำพาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ที่เป็นกระบวนการทางเลือกของรูปแบบที่นำเสนอต่อผู้ประกอบการและหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ก่อให้เกิดประโยชน์ในองค์รวมของการช่วยเหลือและการเสนอแนะในรูปแบบขององค์ความรู้ใหม่ของทางเลือกที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ โดยอาศัยข้อมูลที่เป็นจริงในพื้นที่และสถานประกอบการกีฬาเป็นน้ำพา ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของประเด็นปัญหาดังที่กล่าวมาแล้วว่ามีความสำคัญและมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นน้ำพาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย อันจะเป็นแนวทางในการนำรูปแบบที่เสนอแนะไปพัฒนาในกระบวนการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นน้ำพาเชิงนิเวศสืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นน้ำพาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย
2. เพื่อวิเคราะห์กลยุทธ์การบริหารจัดการกีฬาเป็นน้ำพาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย
3. เพื่อกำหนดองค์ประกอบและกระบวนการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นน้ำพาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย
4. เพื่อนำเสนอรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นน้ำพาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาภายใต้กรอบแนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นน้ำพาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยประกอบด้วย หน้าที่ทางการบริหารจัดการ (Functions of Management) 4 ด้านของ Bridges and Roquemore (2001) ได้แก่ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การปฏิบัติการ (Implementing) และ การควบคุม (Controlling) และใช้หลักการทรัพยากร ในการบริหาร (Management Resources) ได้แก่ ทรัพยากรบุคคล (Man) งบประมาณ หรือทุน (Money) เครื่องมือ อุปกรณ์ สถานที่ (Material) และการจัดการ (Management)

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ซึ่งมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาและสำรวจข้อมูลเบื้องต้น โดยการศึกษาจากเอกสาร งานวิจัยและรายงานที่เกี่ยวข้องกับหลักการแนวคิดการบริหารจัดการองค์การ (Functions of Management)และหลักการทรัพยากรในการบริหาร (Management Resources) กำหนดกรอบความคิดของงานวิจัยเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาสร้างเป็นแบบสอบถามการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ที่ฟ้าปิ่นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างและสัมภาษณ์ผู้ประกอบการจำนวน 7 คนแล้วนำมาวิเคราะห์ในประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ทำการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ด้านการวิเคราะห์การดำเนินงาน ยุทธศาสตร์
ใช้ข้อมูลจากแบบสอบถามเป็นฐานในการวิเคราะห์การบริหารจัดการเชิงธุรกิจกีฬาป็นหน้าผาจาก
ประสบการณ์ของผู้ร่วมสนทนาจำนวน 9 คนได้ประเด็นหลักสำคัญในการสร้างรูปแบบ

ขั้นตอนที่ 3 สร้างรูปแบบเบื้องต้นขององค์ประกอบและกระบวนการการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย โดยการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านบริหารจัดการทางการกีฬาจำนวน 3 คน นำมาสังเคราะห์องค์ประกอบและกระบวนการด้านการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย นำข้อมูลที่ได้มาสร้างรูปแบบเบื้องต้นขององค์ประกอบและกระบวนการการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 4 ดำเนินการจัดเวทีทำการประชาพิจารณ์เพื่อทำการวิพากษ์การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 17 คน ปรับรูปแบบและกระบวนการ ในการกำหนดรูปแบบในขั้นตอนสุดท้ายเพื่อนำไปรายงานผลวิจัยและนำไปใช้ต่อไป

เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามผู้วิจัยสร้างขึ้นจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญมีค่าความเที่ยงตรง 0.60 ขึ้นไปและมีค่าความเชื่อมั่น 0.78

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล จาก ผู้ใช้บริการ จำนวน 50 คน ผู้นำเส้นทาง จำนวน 50 คน ผู้ประกอบการ จำนวน 20 คนและบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำนวน 20 คน รวมทั้งสิ้น 140 คน โดยการนำแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง เก็บรวบรวมด้วยตนเองและทางไปรษณีย์ รวมทั้งทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้ประกอบการกีฬาเป็นหน้าผา จำนวน 7 คน ซึ่งทำการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง จากนั้นจัดประชุมสัมมนากลุ่ม (Focus Group) สันทนากลุ่มเพื่อการวิเคราะห์ประเด็นของการดำเนินงานตามกลยุทธ์การจากประสบการณ์ของผู้ร่วมสนทนา จำนวน 9 คน (SWOT) ได้ประเด็นหลักสำคัญในการสร้างรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารจัดการทางการกีฬา จำนวน 3 คน สังเคราะห์องค์ประกอบ ดำเนินการจัดเวทีทำการประชาพิจารณ์เพื่อทำการวิพากษ์โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 17 คน เพื่อให้ได้ข้อสรุปในการปรับปรุงองค์ประกอบและกระบวนการรวมทั้งข้อเสนอแนะเพิ่มเติม นำเสนอรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยฉบับสมบูรณ์

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ใช้สถิติและขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้การประชุมกลุ่มและการประชาพิจารณ์เพื่อทำการวิพากษ์ สรุปเป็นรูปแบบและความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1.ผลการวิเคราะห์สภาพการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยจากแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 แสดงค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาป็นหน้าผา

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
1.สถานภาพของผู้ตอบ		
1.1 ผู้ใช้บริการ/นักกีฬาป็นหน้าผา	50	35.71
1.2 ผู้ให้บริการกีฬาป็นหน้าผา(ไกด์/ผู้นำเส้นทาง)	50	35.71
1.3 ผู้บริหารจัดการกีฬาป็นหน้าผา/ผู้ประกอบการ	20	14.29
1.4 ผู้แทนหน่วยงานรัฐที่ดูแลควบคุมการให้บริการกีฬาป็นหน้าผา	20	14.29
1.5 อื่นๆ	0	0.00
2.ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาป็นหน้าผา		
2.1 น้อยกว่า 1 ปี	22	15.71
2.2 1 - 5 ปี	55	39.29

2.3	6 -10 ปี	30	21.43
2.4	11 -15 ปี	23	16.43
2.5	16 - 20 ปี	9	6.43
	มากกว่า 20 ปี	1	0.71

จากตาราง 1 แสดงค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาปีนหน้าผา

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับสภาพที่เป็นจริง การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์

กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย (N=140 คน)

ระดับสภาพที่เป็นจริงโดยรวม (N=140) การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย													
ที่	ลักษณะของการดำเนินการ	ทรัพยากรบุคคล			งบประมาณหรือทุน			เครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่			การจัดการ		
		X	SD	ระดับ	X	SD	ระดับ	X	SD	ระดับ	X	SD	ระดับ
1	การวางแผน	3.06	0.90	ปานกลาง	3.13	1.03	ปานกลาง	3.56	1.03	มาก	3.08	1.07	ปานกลาง
2	การจัดองค์การ	3.11	1.03	ปานกลาง	2.98	0.98	ปานกลาง	3.59	0.97	มาก	3.46	0.99	มาก
3	การปฏิบัติการ	3.60	0.93	มาก	3.25	1.02	ปานกลาง	3.81	0.94	มาก	3.48	1.12	มาก
4	การควบคุม	3.13	1.05	ปานกลาง	3.20	0.96	ปานกลาง	3.89	0.93	มาก	2.35	1.26	ปานกลาง

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับสภาพที่เป็นจริง การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผา เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย (N=140 คน)

ระดับของปัญหาโดยรวม (N=140) การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย													
ที่	ลักษณะของปัญหา	ทรัพยากรบุคคล			งบประมาณหรือทุน			เครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่			การจัดการ		
		X	SD	ระดับ	X	SD	ระดับ	X	SD	ระดับ	X	SD	ระดับ
1	การวางแผน	2.90	1.08	ปานกลาง	2.91	1.07	ปานกลาง	2.61	1.11	ปานกลาง	2.88	1.15	ปานกลาง
2	การจัดองค์การ	2.79	0.97	ปานกลาง	2.75	1.01	ปานกลาง	2.73	1.06	ปานกลาง	2.77	1.06	ปานกลาง
3	การปฏิบัติการ	2.60	1.06	น้อย	2.66	1.08	ปานกลาง	2.36	1.10	น้อย	2.61	1.10	ปานกลาง
4	การควบคุม	2.69	1.10	ปานกลาง	2.62	0.97	ปานกลาง	2.40	1.04	น้อย	2.67	1.09	ปานกลาง

2. นำผลการวิเคราะห์สภาพการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ที่ได้จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการกีฬาปีนหน้าผาจำนวน 7

คน ไปสังเคราะห์ ได้ประเด็นหลักในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

	Man	Money	Material	Management
Planning	W	W	S	W
Organizing	W	W	S	S
Implementing	S	W	S	S
Controlling	W	W	S	W

ภาพที่ 1 ภาพแสดงจุดอ่อนและจุดแข็งของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

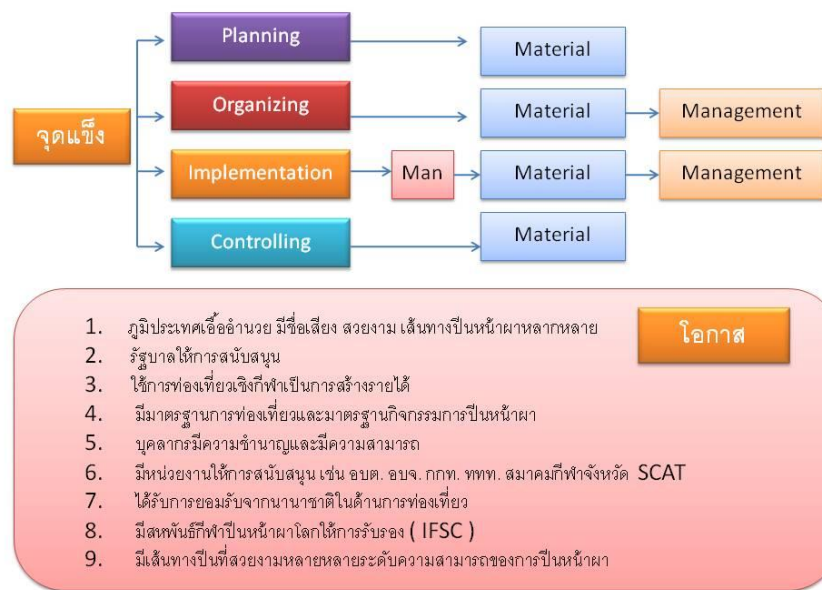
จากภาพประกอบที่ 1 แสดงให้เห็นว่าในโครงสร้างหน้าที่การบริหารจัดการซึ่งมีทรัพยากรในการบริหารอยู่ภายในนั้นมีจุดแข็งและจุดอ่อนดังนี้

จุดแข็ง

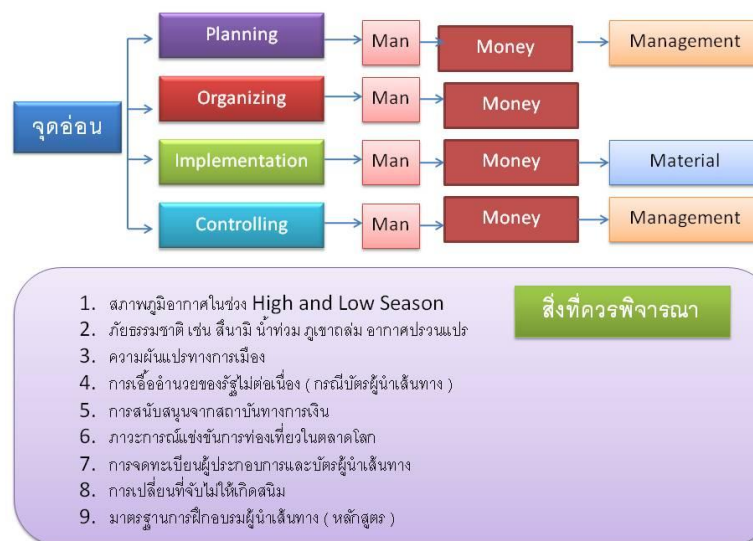
การวางแผน	ได้แก่ด้าน	เครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่
การจัดองค์การ	ได้แก่ด้าน	เครื่องมือ อุปกรณ์ และสถานที่, การจัดการ
การปฏิบัติการ	ได้แก่ด้านทรัพยากรบุคคล, เครื่องมือ	อุปกรณ์และสถานที่, การจัดการ
การควบคุม	ได้แก่ด้าน	เครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่

จุดอ่อน

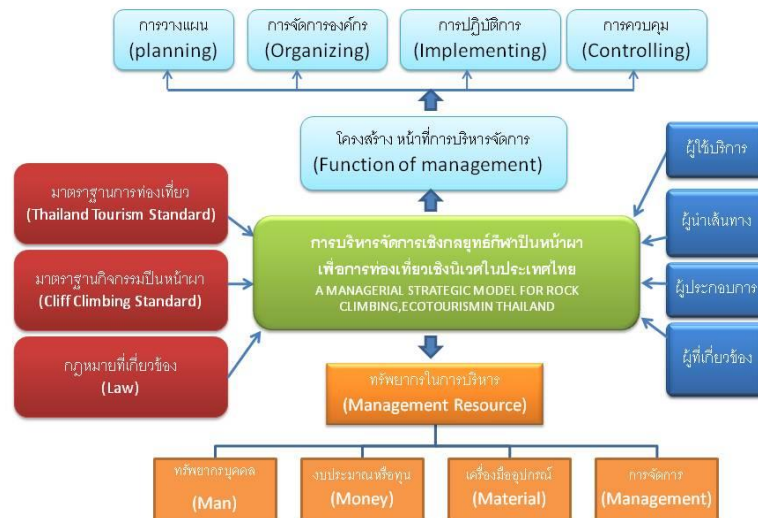
การวางแผน	ได้แก่ด้าน	ทรัพยากรบุคคล, งบประมาณหรือทุน, การจัดการ
การจัดองค์การ	ได้แก่ด้าน	ทรัพยากรบุคคล, งบประมาณหรือทุน
การปฏิบัติการ	ได้แก่ด้าน	งบประมาณหรือทุน
การควบคุม	ได้แก่ด้าน	ทรัพยากรบุคคล, งบประมาณหรือทุน, การจัดการ

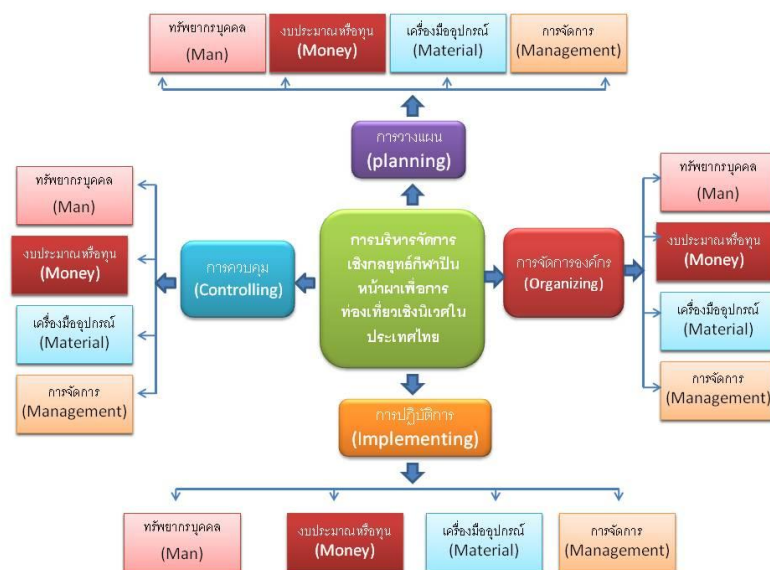
ภาพประกอบที่ 2 แสดงให้เห็นในสิ่งที่ เป็นโอกาสของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปั่นหน้า เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

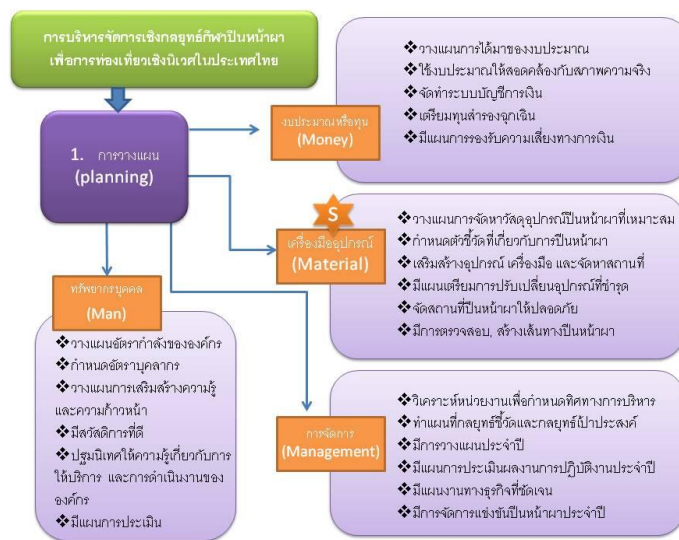
ภาพประกอบที่ 3 แสดงให้เห็นในสิ่งที่ควรพิจารณาหรืออุปสรรคของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปั่นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

ภาพประกอบที่ 4 แสดงถึงหลักการของโครงสร้างหน้าที่การบริหารจัดการและทรัพยากรในการบริหารรวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้อง มาตรฐานและกฎหมายต่างๆ

ภาพประกอบที่ 5 แสดงให้เห็นถึง การศึกษาในองค์ประกอบย่อยในแต่ละด้านของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

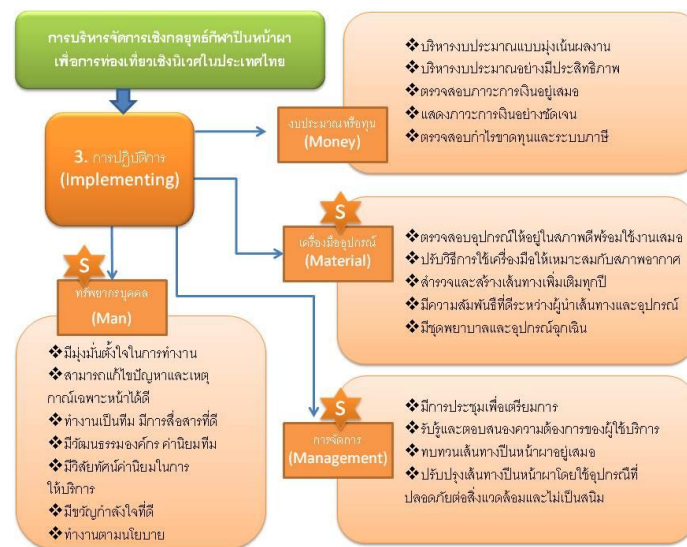
ภาพประกอบที่ 6 แสดงให้เห็นรายละเอียดจุดแข็งและจุดอ่อนด้านการวางแผน (Planning) ในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

จากภาพประกอบที่ 6 แสดงให้เห็นว่า จุดแข็งการวางแผน (Planning) ของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยอยู่ในด้าน เครื่องมือ อุปกรณ์และ ส่วนในจุดอ่อนนั้นจะอยู่ในด้านทรัพยากรบุคคล, งบประมาณหรือทุน และ การจัดการ

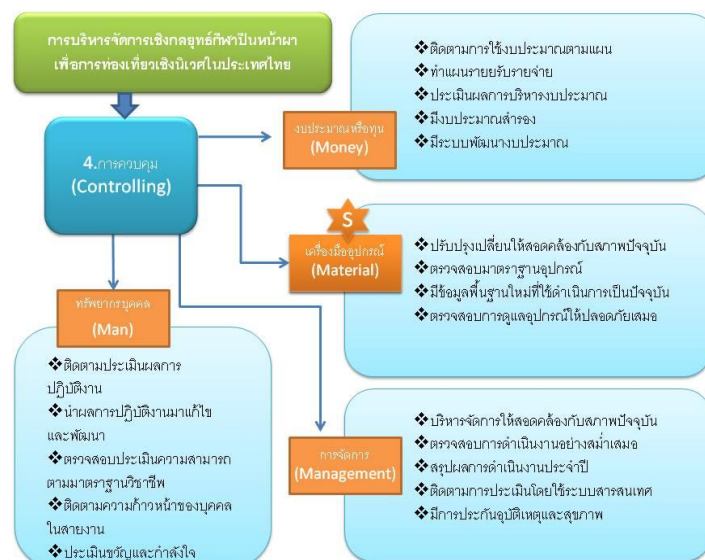
ภาพประกอบที่ 7 แสดงให้เห็นรายละเอียดจุดแข็งและจุดอ่อนด้านการจัดการ (Organizing) ในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

จากภาพประกอบที่ 7 แสดงให้เห็นว่า จุดแข็งของการจัดการองค์กร (Organizing) ของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย อยู่ในด้าน เครื่องมือ อุปกรณ์และการจัดการ ส่วนในจุดอ่อนนั้นจะอยู่ในด้านทรัพยากรบุคคล, งบประมาณหรือทุน

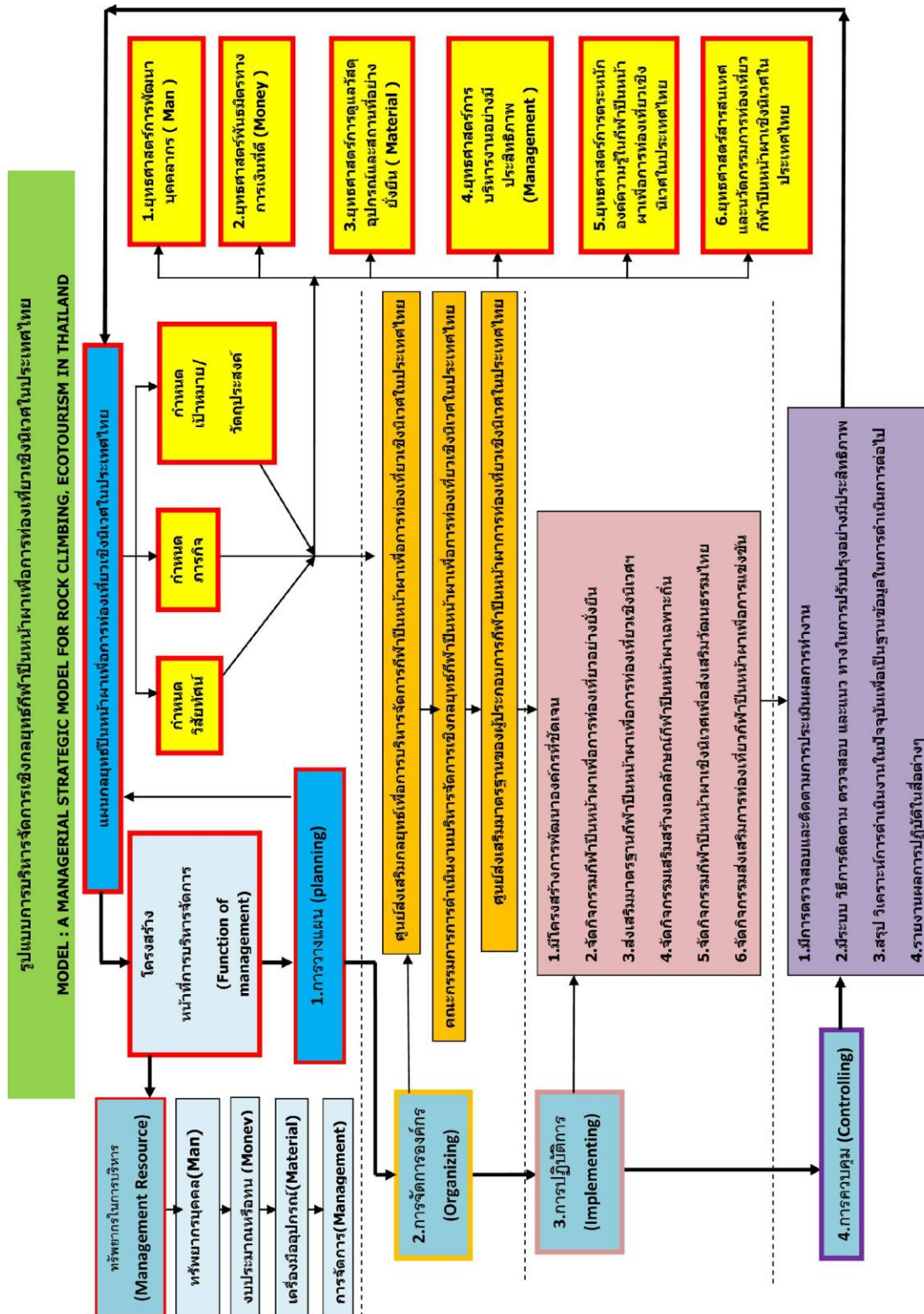
ภาพประกอบที่ 8 แสดงให้เห็นรายละเอียดจุดแข็งและจุดอ่อนด้านการปฏิบัติการ (Implementing) ในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

จากภาพประกอบที่ 8 แสดงให้เห็นว่า จุดแข็งการปฏิบัติการ (Implementing) ของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยอยู่ในด้านด้านทรัพยากรบุคคล, เครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่ ,และการจัดการ ส่วนในจุดอ่อนนั้นจะอยู่ในด้านงบประมาณหรือทุน

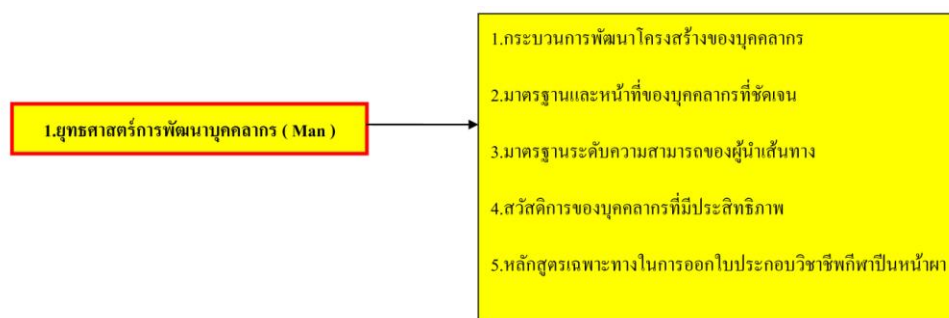

ภาพประกอบที่ 9 แสดงให้เห็นรายละเอียดจุดแข็งและจุดอ่อนด้านการควบคุม (Controlling) ในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

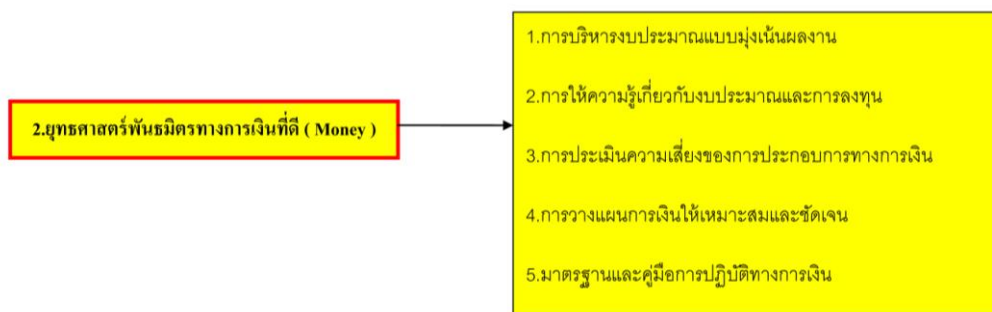
จากภาพประกอบที่ 9 แสดงให้เห็นว่า จุดแข็งของการควบคุม (Controlling) ของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยอยู่ในด้าน เครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่ ส่วนในจุดอ่อนนั้นจะอยู่ในด้านด้านทรัพยากรบุคคล, งบประมาณหรือทุนและการจัดการ

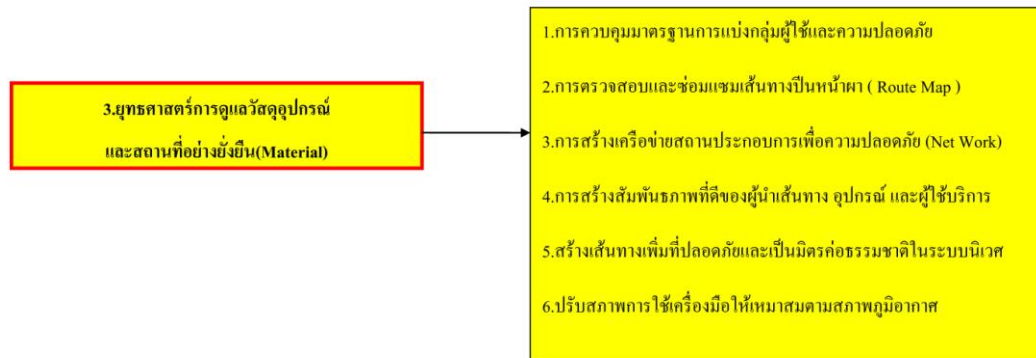
ภาพประกอบที่ 10 แสดงรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

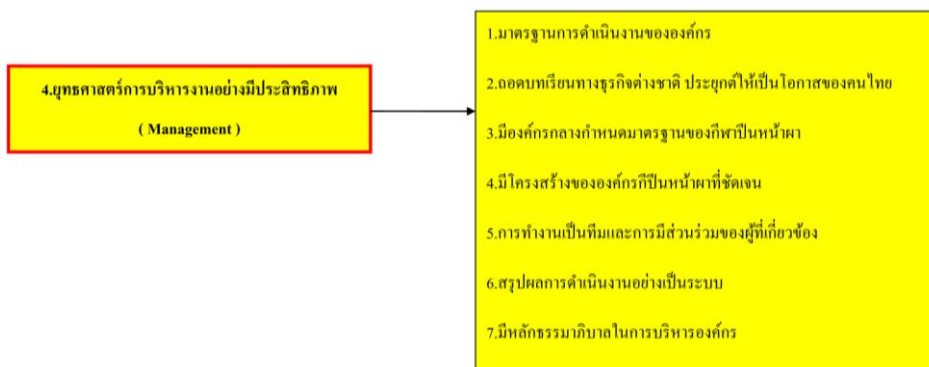
ภาพที่ 11 แสดงองค์ประกอบ(กลยุทธ์) ของยุทธศาสตร์การพัฒนานักกีฬา (Man)

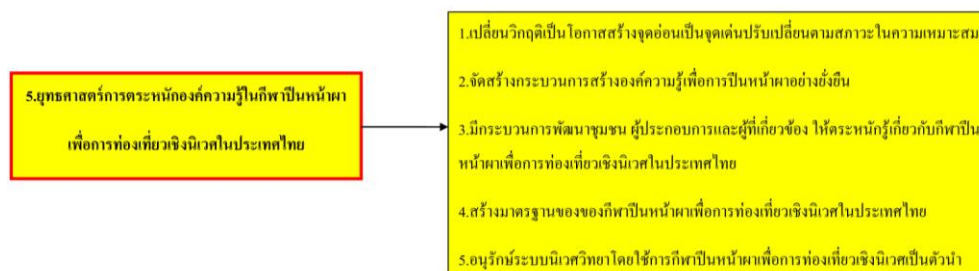
ภาพที่ 12 แสดงองค์ประกอบ(กลยุทธ์) ของยุทธศาสตร์พันธมิตรทางการเงินที่ดี (Money)

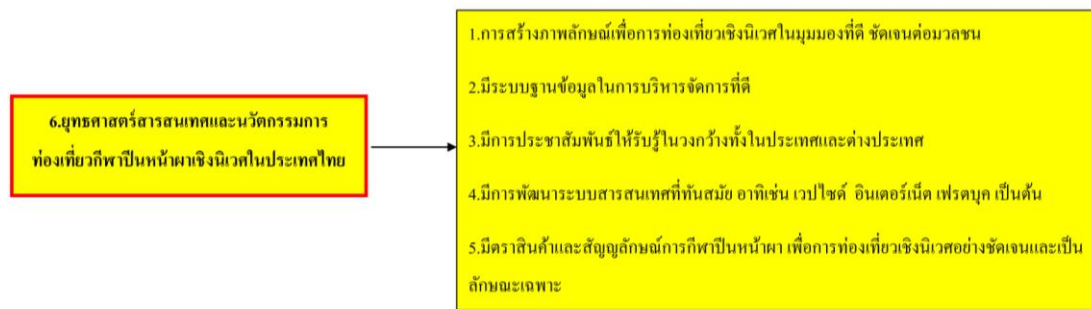
ภาพที่ 13 แสดงองค์ประกอบ (กลยุทธ์) ของยุทธศาสตร์การดูแลวัสดุอุปกรณ์และสถานที่อย่างยั่งยืน (Material)

ภาพที่ 13 แสดงองค์ประกอบ (กลยุทธ์) ของยุทธศาสตร์การบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ (Management)

ภาพที่ 14 แสดงองค์ประกอบ (กลยุทธ์) ของยุทธศาสตร์การตระหนักรู้ในกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

ภาพที่ 15 แสดงองค์ประกอบ (กลยุทธ์) ของยุทธศาสตร์สารสนเทศและนวัตกรรมการท่องเที่ยวกีฬาปีนหน้าผาเชิงนิเวศในประเทศไทย

ผลการวิจัย

จากภาพประกอบที่ 10-15 แสดงรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย (a managerial strategic model for rock climbing, ecotourism in Thailand) ซึ่งใช้หลักการโครงสร้างหน้าที่การบริหารจัดการ (Function of Management) ประกอบด้วย การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การปฏิบัติการ (Implementing) และการควบคุม (Controlling) และหลักการของทรัพยากรในการบริหาร ซึ่งประกอบด้วย ทรัพยากรบุคคล (Man) งบประมาณหรือทุน (Money) เครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่ (Material) และการจัดการ (Management) ในรูปแบบของการวางแผน (Planning) การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย นั้นจะได้ แผนกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ซึ่งมีการกำหนดวิสัยทัศน์ กำหนดภารกิจ และกำหนดเป้า หมายหรือวัตถุประสงค์ เพื่อที่จะนำไปสู่ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย 6 แผนยุทธศาสตร์ และ 33 แผนกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) ยุทธศาสตร์การพัฒนากุศลกร ซึ่งประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ได้แก่ กระบวนการพัฒนา โครงสร้างของกุศลกร, มาตรฐานและหน้าที่ของกุศลกร ที่ชัดเจน, มาตรฐานระดับความสามารถของผู้นำ เส้นทาง, สวัสดิการของกุศลกรที่มีประสิทธิภาพและหลักสูตรเฉพาะทางในการออกไปประกอบวิชาชีพ กีฬาปีนหน้าผา 2) ยุทธศาสตร์พันธมิตรทางการเงินที่ดี ประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ได้แก่ การบริหาร งบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงาน, การให้ความรู้เกี่ยวกับงบประมาณและการลงทุน, การประเมินความเสี่ยง ของการประกอบการทางการเงิน, การวางแผนการใช้เงินให้เหมาะสมและชัดเจน, มาตรฐานและคู่มือการ ปฏิบัติทางการเงิน 3) ยุทธศาสตร์การดูแลวัสดุอุปกรณ์และสถานที่อย่างยั่งยืนซึ่งประกอบด้วย 6 กลยุทธ์ ได้แก่ การควบคุมมาตรฐานการแบ่งกลุ่มผู้ใช้และความปลอดภัย, การตรวจสอบและซ่อมแซมเส้นทาง ปีน หน้าผา (Route Map), การสร้างเครือข่ายสถานประกอบการเพื่อความปลอดภัย (Net Work), การสร้าง สัมพันธภาพที่ดีของผู้นำเส้นทาง อุปกรณ์และผู้ให้บริการ, สร้างเส้นทางเพิ่มที่ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อ ธรรมชาติในระบบนิเวศ, และปรับสภาพการใช้เครื่องมือให้เหมาะสมตามสภาพภูมิอากาศ 4) ยุทธศาสตร์ การบริหารงาน อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งประกอบด้วย 7 กลยุทธ์ ได้แก่ มาตรฐานการดำเนินงานขององค์การ,

ถอดบทเรียนทางธุรกิจต่างชาติ ประยุกต์ให้เป็นโอกาสของคนไทย, มุ่งคัดกรองกลางกำหนดมาตรฐานกีฬาเป็นหน้าผาที่ชัดเจน, การทำงานเป็นทีมและการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง, สรุปผลการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ, และมีหลักธรรมาภิบาลในการบริหารองค์การ 5) ยุทธศาสตร์การตระหนักรู้ความรู้นักกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ได้แก่ เปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส สร้างจุดอ่อนเป็นจุดเด่น ปรับเปลี่ยนตามสภาวะที่เหมาะสม, จัดสร้างกระบวนการสร้างองค์ความรู้เพื่อการป็นหน้าผาอย่างยั่งยืน, มีกระบวนการพัฒนาชุมชน ผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้อง ให้ตระหนักรู้เกี่ยวกับกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย, สร้างมาตรฐานของกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย, และอนุรักษ์ระบบนิเวศวิทยาโดยใช้การกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นต้นนำ 6) ยุทธศาสตร์สารสนเทศและนวัตกรรมการท่องเที่ยวกีฬาเป็นหน้าผาเชิงนิเวศในประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ได้แก่ การสร้างภาพลักษณ์เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในมุมมองที่ดี ชัดเจนต่อมวลชน, มีระบบฐานข้อมูลในการบริหารจัดการที่ดี, มีการประชาสัมพันธ์ให้รับรู้ในวงกว้างทั้งในประเทศและต่างประเทศ, มีการพัฒนาระบบสารสนเทศที่ทันสมัย อาทิเช่น เว็บไซต์ อินเทอร์เน็ต เฟสบุ๊ค เป็นต้น และมีตราสินค้าและสัญลักษณ์การกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างชัดเจนและเป็นลักษณะเฉพาะ ในด้านการจัดการองค์การ (Organizing) นั้นมี 3 หน่วยงานกลางที่รับผิดชอบ ได้แก่ ศูนย์ส่งเสริมกลยุทธ์เพื่อการบริการจัดการกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย, มีคณะกรรมการดำเนินงานการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยและมีศูนย์ส่งเสริม มาตรฐานของผู้ประกอบการกีฬากีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ในด้านการปฏิบัติการ (Implementing) ดำเนินการในเรื่อง มีโครงสร้างการพัฒนางานอย่างชัดเจน, จัดกิจกรรมกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, ส่งเสริมมาตรฐานกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ, จัดกิจกรรมสร้างเสริมเอกลักษณ์กีฬาเป็นหน้าผาเฉพาะถิ่น, จัดกิจกรรมกีฬาเป็นหน้าผาเชิงนิเวศเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมไทย และจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวกีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการแข่งขัน ในด้านการควบคุม (Controlling) มีการดำเนินการจัดการควบคุมติดตามและดูแลในด้าน มีการตรวจสอบและติดตามการประเมินผลการทำงาน, มีระบบวิธีการติดตามและแนวทางในการปรับปรุงอย่างมีประสิทธิภาพ, สรุปวิเคราะห์การดำเนินงานในปัจจุบันเพื่อเป็นฐาน ข้อมูลในการดำเนินการต่อไปและรายงานผลการปฏิบัติในสื่อต่างๆ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ซึ่งองค์ประกอบย่อยในแต่ละด้าน ของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย โดยใช้หลักการ โครงสร้างหน้าที่การบริหารจัดการ (Function of Management) และทรัพยากรในการบริหาร (Management Resources) ซึ่งผลจากการวิจัยดังนี้

รูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย (a managerial strategic model for rock climbing, ecotourism in thailand) ได้รูปแบบของ การวางแผน (Planning) การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยนั้นจะได้ แผนกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ซึ่งมีการกำหนดวิสัยทัศน์ กำหนดภารกิจ และกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ เพื่อที่จะนำไปสู่ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย 6 แผนยุทธศาสตร์ และ 33 แผนกลยุทธ์ ซึ่งประกอบด้วย

1.ด้านการวางแผน (PLANNING) ประกอบด้วย

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนากุศลกร ซึ่งประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ได้แก่ กระบวนการพัฒนา โครงสร้างของกุศลกร, มาตรฐานและหน้าที่ของกุศลกรที่ชัดเจน, มาตรฐานระดับความสามารถของผู้ นำเส้นทาง, สวัสดิการของกุศลกรที่มีประสิทธิภาพ, และหลักสูตรเฉพาะทางในการออกไปประกอบวิชาชีพ กีฬาปีนหน้าผา

2.ยุทธศาสตร์พันธมิตรทางการเงินที่ดี ซึ่งประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ได้แก่ การบริหารงบประมาณ แบบมุ่งเน้นผลงาน, การให้ความรู้เกี่ยวกับงบประมาณและการลงทุน, การประเมินความเสี่ยงของการ ประกอบการทางการเงิน, การวางแผนการใช้เงินให้เหมาะสมและชัดเจน, และมาตรฐานและคู่มือการปฏิบัติ ทางการเงิน

3 .ยุทธศาสตร์การดูแลวัสดุอุปกรณ์และสถานที่อย่างยั่งยืน ซึ่งประกอบด้วย 6 กลยุทธ์ ได้แก่ การ ควบคุมมาตรฐานการแบ่งกลุ่มผู้ใช้และความปลอดภัย, การตรวจสอบและซ่อมแซมเส้นทางปีนหน้าผา (Route Map), การสร้างเครือข่ายสถานประกอบการเพื่อความปลอดภัย (Net Work), การสร้างสัมพันธภาพ ที่ดีของผู้นำเส้นทาง อุปกรณ์และผู้ใช้บริการ, สร้างเส้นทางเพิ่มที่ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อธรรมชาติใน ระบบนิเวศ, และปรับสภาพการใช้เครื่องมือให้เหมาะสมตามสภาพภูมิอากาศ

4. ยุทธศาสตร์การบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งประกอบด้วย 7 กลยุทธ์ ได้แก่ มาตรฐาน การดำเนินงานขององค์กร, ถอดบทเรียนทางธุรกิจต่างชาติ ประยุกต์ให้เป็นโอกาสของคนไทย, มีองค์กร กลางกำหนดมาตรฐานกีฬาปีนหน้าผาที่ชัดเจน, การทำงานเป็นทีมและการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง, สรุปผลการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ, และมีหลักธรรมาภิบาลในการบริหารองค์กร

5.ยุทธศาสตร์การตระหนักองค์ความรู้ในกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ได้แก่ เปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส สร้างจุดอ่อนเป็นจุดเด่น ปรับเปลี่ยนตาม สภาพที่เหมาะสม, จัดสร้างกระบวนการสร้างองค์ความรู้เพื่อการปีนหน้าผาอย่างยั่งยืน, มี กระบวนการพัฒนาชุมชน ผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้อง ให้ตระหนักรู้เกี่ยวกับกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการ

ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย, สร้างมาตรฐานของกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย, และอนุรักษ์ระบบนิเวศวิทยาโดย ใช้การกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นต้นนำ

6. ยุทธศาสตร์สารสนเทศและนวัตกรรมการท่องเที่ยวกีฬาปีนหน้าผาเชิงนิเวศในประเทศไทย
ประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ได้แก่ การสร้างภาพลักษณ์เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในมุมมองที่ดี ชัดเจนต่อมวลชน, มีระบบฐานข้อมูลในการบริหารจัดการที่ดี, มีการประชาสัมพันธ์ให้รับรู้ในวงกว้างทั้งในประเทศและต่างประเทศ, มีการพัฒนาระบบสารสนเทศที่ทันสมัย อาทิเช่น เว็บไซต์ อินเทอร์เน็ต เฟสบุค เป็นต้น และมีตราสินค้าและสัญลักษณ์การกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างชัดเจนและเป็นลักษณะเฉพาะ

2. ด้านการจัดการองค์การ (ORGANIZING)

มี 3 หน่วยงานกลางที่รับผิดชอบ ได้แก่

1. ศูนย์ส่งเสริมกลยุทธ์เพื่อการบริการจัดการกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย,
2. มีคณะกรรมการดำเนินงานการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย
3. และมีศูนย์ส่งเสริมมาตรฐานของผู้ประกอบการกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

3. ด้านการปฏิบัติการ (IMPLEMENTING)

ดำเนินการในเรื่อง มีโครงสร้างการพัฒนางานอย่างชัดเจน, จัดกิจกรรมกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, ส่งเสริมมาตรฐานกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ, จัดกิจกรรมสร้างเสริมเอกลักษณ์กีฬาปีนหน้าผาเฉพาะถิ่น, จัดกิจกรรมกีฬาปีนหน้าผาเชิงนิเวศเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมไทย และจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวกีฬาปีนหน้าผาเพื่อการแข่งขัน

4. ด้านการควบคุม (CONTROLLING)

มีการดำเนินการจัดการควบคุมติดตามและดูแลในด้าน มีการตรวจสอบและติดตามการประเมินผลการทำงาน, มีระบบ วิธีการติดตามและแนวทางในการปรับปรุงอย่างมีประสิทธิภาพ, สรุปวิเคราะห์การดำเนินงานในปัจจุบันเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการดำเนินการต่อไปและรายงานผลการปฏิบัติในสื่อต่างๆ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

1. ผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นความรู้เบื้องต้นในการศึกษาถึงรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย สามารถนำไปใช้ในการกำหนดนโยบายและการวางแผนการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์กีฬาเป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ขององค์การมากยิ่งขึ้น

2. องค์ความรู้จากการวิจัยในครั้งนี้เป็นข้อค้นพบที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นข้อมูลในขั้นพื้นฐานที่สามารถนำไปปรับปรุง เปลี่ยนแปลงและประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อองค์การที่เกี่ยวข้องสืบต่อไป

เอกสารอ้างอิง

1. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำนักพัฒนาบริการท่องเที่ยว สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว. (2551).

แผนการพัฒนารท่องเที่ยวปราสาธกอุปสรสำหรับคนทั้งมวล ปรจําปี พ.ศ. 2551-2554.

กรุงเทพฯ :

บริษัท พิมพัดี จํากัด.

2. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.(2553).รายงานปรจําปี พ.ศ.2553. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การทหารผ่านศึก.
3. การท่องเที่ยวและกีฬา, กระทรวง. (2550). *แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550 – 2554)*.
4. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.(2551). แผนการปฏิบัติการการพัฒนาบริการการท่องเที่ยว รายงานสรุปย่อสำหรับผู้บริหาร. กรุงเทพฯ : บริษัทคอร์เพลนนิ่งแอนด์ดีเวลลอปเม้นท์จํากัด.
5. เกสรี ลัดเลีย.(2549) การพัฒนาเส้นทางกรท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมตลาดกรท่องเที่ยวภาคใต้ : กรณีสึกษาทะเลสตูล-ทะเลตรัง. วารสารวิชาการอิเล็กทรอนิกส์กรท่องเที่ยวไทย นานาชาติ ฉบับที่ 1 ปี 2549,สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนกรท่องเที่ยวไทย, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
6. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์(2547). คู่มือจําแนกเขตท่องเที่ยวเชิงนิเวศ, กรท่องเที่ยวประเทศไทยและภาควิชาอนุรักษ์วิทยา คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, แห่งบริษัทเท็กซ์แอนด์เจอร์นัลพับลิเคชั่นจํากัด.

7. จิรายุทธ บุญแต่ง.(2549). “ทัศนคติและความประทับใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อประเทศไทย.” ในรวมบทความการท่องเที่ยวไทยนานาชาติปี พ.ศ. 2548. กรุงเทพฯ : สำนักประสานงานการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย,
8. ฉันทะเชษฐ์ กิตติโสภณ.(2549) ประวัติและการพัฒนาการของการปีนหน้าผาในประเทศไทย. ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
9. ชัยยศ สันติวงศ์ และนิยา เจริญประเสริฐ.(2546,หน้า 23).การบริหารระบบสารสนเทศเชิงกลยุทธ์. กรุงเทพฯ : ประชุมช่าง.
10. นีออน ศรีสมยง. (2549). การสำรวจทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต่อการตัดสินใจไปท่องเที่ยวในจังหวัดภาคใต้ที่ประสบภัยพิบัติสึนามิ. ในรวมบทความการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ ปี พ.ศ. 2548. กรุงเทพฯ : สำนักประสานงานการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย,
11. เนตรพัฒนา ยาวีราข.(2550). ภาวะผู้นำและผู้นำเชิงกลยุทธ์. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: เซ็นทรัลเอ็กซ์เพรส.
12. พรพิชญ พรหมศิระพลผลและคณะ. (2548,กุมภาพันธ์.) โครงการ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่. ชุดโครงการการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืนพื้นที่ ภูเก็ต พังงา กระบี่กลุ่มงานวิจัยเพื่อวาระชาติ สกว.
13. วรวิทย์ สุวัณ ฒ เขมรัฐและคณะ. (2547 : ก-ง). รายงานการวิจัย ศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ . รายงานการวิจัย, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย,
14. วรวิทย์ สุวัณ ฒ เขมรัฐและคณะ.(2550,มกราคม) รายงานการวิจัย การจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน : ภูเก็ต พังงา และกระบี่. รายงานการวิจัย, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย,
15. สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ . (2550) .รายงาน โครงการจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว พ.ศ. 2551 – 2554 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
16. สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว สพท.(2549) มาตรฐานการท่องเที่ยวไทย : มาตรฐานกิจกรรมปีนหน้าผา

17. สิทธิชัย ชีวะโรต.(2548). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อธุรกิจการท่องเที่ยว : กรณีศึกษา
เขตอำเภอเมืองจังหวัดสุราษฎร์ธานี. โปรแกรมภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์,
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี,
18. อุบลวรรณ ภาวนันท์.(2552).โครงการวิจัยเรื่องปัจจัยทางจิตวิทยาของความสำเร็จในการ
ประกอบการของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดย่อม การท่องเที่ยวและที่พัก. กรุงเทพฯ : สถาบัน
ทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
19. David, Fred R. **Strategic Management: Concepts and Cases**. 11th ed. Francis Marion
University, Florence, South Carolina : Pearson Education International, 2007.
20. Mill,R.C. Morrison, A.M. **The Tourism System: An Introductory Text**. New York :
Prentice Hall. 1985.

**Parkpoom RATANAROJANAKOOL, Nopporn TASNAIYANA, Sakchai PITAKWONG,
Sompoch ANEGASUKHO**

Faculty of Sport Science, Burapa University, Chonburi, Bangsaen Chonburi 20131

ABSTRACT

This research aimed to study the managerial strategic model for ecotourism rock climbing in Thailand, designing the following procedures for four research methods; (1) Literature reviews on nature of rock climbing of Thailand, including the standard of tourism as well as the standard of rock-climbing activity and relevant law to construct the Strategic Management Status and Problem Questionnaire for the rock-climbing tourism in Thailand. The conceptual framework and construction of management functions were used by mean of planning, organization, operation, controlling, and management resources, consisting of human resources, budgeting, instrument, place, and management. This process was approved by five experts to assess the validity (> 0.60) and reliability ($r = 0.78$), (2) Data collection in 140 samples (50 customers, 50 leaders, 20 stakeholders, 20 participants, and 7 interviewers), (3) Analysis of the material problem issues, using group discussion by approval from three experts, factors and procedures were determined and synthesized to form a model, (4) The 17 experts had an argument, as a public resolution, for making a summary of the strategic management of rock climbing for ecological tourism in Thailand. The Percentage, Mean, and Standard Deviation were used for examining the data.

Results were as follows;

The study of managerial strategic model for ecotourism rock climbing in Thailand using the construction of management function and the management resource for planning made the managerial strategic model on ecotourism of Thailand designating vision, obligation, goal/purpose in six strategies, 33 tactics. The organization composed of the committees of a managerial strategy, a strategy support centre for management, as well as a centre supporting standard of stakeholder which contained six items in practical term (obvious structure of organizational development, concrete organization of sport activity for tourists, promotion of standard of cliff-climbing sport for ecotourism of Thailand, particular-locality organization of cliff-sport-uniqueness supporting activity, organization of ecological cliff-sport-supporting activity for Thai-culture promotion, and organization of cliff-sport-tourism supporting activity for competition) and which involved four items for control (determination and assessment of working outcome, potential determination systems as well as strategies and aspects of improvement, summary and

analysis of current administration for data base collection for future administration as well as report of practical outcome in advertisements).

(J. Sports Sci. Technol 2011; 11 (2): 133–159)

Keyword: